

Ο Salah Samouni χτύπησε το κεφάλι του στον τοίχο βλέποντας τα κορμάκια των ανηψιών του να κείτονται στο πάτωμα του νοσοκομείου...

Μετά από 10 συνεχόμενες μέρες ανελήπτων βομβαρδισμών το νοσοκομείο Shifa στην Γάζα έχει γεμίσει από τραυματίες και νεκρούς. Πολλοί τραυματισμένοι βρίσκονται στους διαδρόμους γιατί δεν υπάρχουν κρεβάτια. Οι γιατροί βρίσκονται σε κατάσταση πανικού. Άνθρωποι, ταλαιπωρημένοι, κάνουν ότι είναι ανθρωπίνως δυνατό να απαλύνουν τον πόνο αυτών των ανθρώπων. Τα πράγματα έχουν χειροτερέψει τις τελευταίες μέρες καθώς οι περισσότεροι από τους νεκρούς και τραυματίες είναι πολίτες λόγω βομβαρδισμών που έγιναν σε κατοικημένες περιοχές. Από τους 550 νεκρούς Παλαιστίνιους οι 200 είναι πολίτες. Την Δευτέρα σκοτώθηκαν 20 παιδιά ηλικίας 2 με 15 ετών. Ο 34χρονος Αχμαντ Αμπντούλ με ρούχα να κολλάνε από τον ιδρώτα και το αίμα δεν μπορεί να κοιμηθεί... "Όταν τελειώνει η βάρδια μου, βοηθάω τους συναδέλφους. Αυτοί που έχουν χτυπηθεί είναι αδέρφια και φίλοι" λέει.

Απελπιστική η κατάσταση στο νεκροτομείο του νοσοκομείου. Τα ψυγεία χωράνε 35 πτώματα και αυτή τη στιγμή έχουν στοιβαχθεί εκεί πάνω από 70.

Τα τρία αγόρια ηλικίας 3, 4 και 5, της οικογένειας Σαμούνι δείχνουν σαν να κοιμούνται στο πάτωμα, πάνω σε ένα γκρι χαλί, αν εξαιρέσει κανείς τη θέα των επιδέσμων γύρω από το κεφάλι του ενός εξ αυτών. Ο πατέρας τους σκοτώθηκε όταν το σπίτι στο οποίο είχε καταφύγει η οικογένεια βομβαρδίστηκε. Πανικόβλητοι, τρομοκρατημένοι οι συγγενείς φώναζαν στους γιατρούς ενώ άλλοι έκαναν έκκληση να σωθούν οι υπόλοιποι που ήταν εγκλωβισμένοι στα συντρίμια.

Ένας 26χρονος εθελοντής, είπε ότι έχουν δει πολλά τα μάτια του τις τελευταίες ημέρες. Έχει βοηθήσει βαριά

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη

“Εάν υπάρχει κεφάλι, ψάχνουμε για σφυγμό”

χτυπημένους ανθρώπους, παιδιά χωρίς κεφάλι, μια γυναίκα που τα σωθικά της είχαν ανοίξει... Η γυναίκα ούρλιαζε "αφήστε με εμένα και σώστε τα παιδιά μου..." Φτάσαμε στο σημείο να κοιτάμε αν υπάρχει κεφάλι και μετά ψάχνουμε για σφυγμό!

Τρόμος και αγωνία για ένα αβέβαιο αύριο κυριαρχεί αυτές τις μέρες στη Λωρίδα της Γάζας. Μητέρες χάνουν τα παιδιά τους. Παιδιά χάνουν τους γονείς τους... Πελώρια ματάκια κοιτούν με τρόμο. Το αγοράκι της φωτογραφίας παρακολουθεί την κηδεία τριών παιδιών! Μια κατάσταση τραγική, ανεξέλεγκτη, αιματηρή! Μένουμε απλοί θεατές μπροστά σε μια τόσο στυγερή δολοφονία αθώων παιδιών και δεν

μπορούμε να κάνουμε τίποτα πέρα από μια ...ανθρωπιστική βοήθεια. Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψει κανείς την απελπισία, τον σπαρακτικό πόνο, τον τρόπο που βιώνουν αυτοί οι άνθρωποι. Όλα τα όνειρα είναι πασπαλισμένα με στάχτη...

Αλήθεια, υπάρχει κανείς από όλους αυτούς που δημιουργούν τόσο πόνο που μπορεί να κοιτάξει αυτά τα παιδικά ματάκια χωρίς να σκύψει το κεφάλι από ντροπή;

Ο Άλμπερτ Άινσταϊν έχει πει χαρακτηριστικά. "Δύο πράγματα είναι άπειρα. Το σύμπαν και ο παραλογισμός του πολέμου. Και για το πρώτο δεν είμαι και τόσο σίγουρος".

Η κατάσταση έχει φθάσει σε ένα

κρίσιμο επίπεδο. Τα παιδιά αντιμετωπίζουν το μέλλον με φόβο και αβεβαιότητα. Ο ψυχολογικός τους κόσμος έχει καταρρακωθεί και οι ψυχολόγοι ήδη φοβούνται ότι αυτά τα παιδιά που έχουν βιώσει και ζήσει το θάνατο, θα απαντήσουν με ...βία!

Όλα είναι ένας φαύλος κύκλος μεγάλων συμφερόντων που θα αργήσει δυστυχώς να κλείσει. Η ανοησία και τρέλλα μερικών κατάφερε να μολύνει και να καταστρέψει ότι πιο όμορφο σε αυτή τη ζωή: το χαμόγελο των παιδιών! Το γοητευτικότερο χαρακτηριστικό αυτής της ανθρωπότητας.

Υπάρχει άραγε ελπίδα να προστατέψουμε τα παιδιά αυτού του κόσμου, τα παιδιά μας από τους τρελλούς αυτής της οικουμένης;

Αντί για ανέκδοτο θα ήθελα να παραθέσω μερικά λόγια από ένα ποίημα για τη Γάζα:

Ένας ένας σίμωνε
στην κάμαρη και λυγούσε
δειλά στα χρόνια σου κάτω

Σα χείμαρρος κόκκινος
τα λουλούδια
αιμορραγούσαν πλάι στα πόδια σου
κι η κάμαρη, όλη μέρα ανοιχτή μ'
αυτό το στεφάνι
Αύριο θα 'ναι άσχημα,
μα σήμερα παρηγορεί κάπως το
φέρετρό σου
Είχες δίκιο. Ένα στεφάνι πλούσιο
στα πόδια
να τα κινήσεις
να τ' ανασηκώσεις
Κι ο θάνατος, ας ήταν βαρύς
Κειτόσουν εκεί με το σκίσιμο του
σώματος αμίλητο
και τα λουλούδια όπως τα 'θελες
να φυτρώνουν στη ρωγμή της γάζας.

Ένας αιώνας καμπάνες

«Από ό,τι γνωρίζω στη χώρα μας δεν γίνεται εισαγωγές. Υπάρχουν μόλις πέντε χυτήρια σε όλη την Ελλάδα. Εμείς έχουμε στείλει καμπάνες σε διάφορα μέρη του κόσμου: Βουλγαρία, Κύπρο, Γερμανία, Βουκουρέστι, Αυστραλία, Ιερουσαλήμ».

Είναι οι μάστορες της καμπάνας και το προϊόν τους εξάγεται σε δεκάδες χώρες του κόσμου, όπου υπάρχουν ορθόδοξοι ναοί. Η οικογένεια Παυλουδάκη στα Χανιά της Κρήτης διατηρεί ένα από τα λίγα χυτήρια καμπάνας που λειτουργούν στη χώρα μας. Την εποχή της αυτοματοποιημένης τεχνολογίας συνεχίζουν παραδοσιακά, δημιουργώντας περίτεχνες κατασκευές.

«Για να φτιαχτεί μία μόνο καμπάνα χρειάζονται τουλάχιστον 20 μέρες και βέβαια υπομονή και αγάπη για το επάγγελμα», δηλώνει ο κ. Ερρίκος Παυλουδάκης, που μαζί με τον αδελφό του Γιώργο και τον πατέρα τους Στράτο αποτελούν την καρδιά και το μυαλό του χυτηρίου που διατηρεί το παλιό του όνομα «Χυτήριο Παπαδάκη» από τους προηγούμενους ιδιοκτήτες.

Η μικρή βιοτεχνία άρχισε να λειτουργεί πριν από 100 ακριβώς χρόνια, το 1908, τα μισά από τα οποία υπό την καθοδήγηση του Στράτου Παυλουδάκη. «Είμαι 62 ετών και από τα 12 μου χρόνια βρίσκομαι μέσα στο χυτήριο που αποτελεί πλέον μια μεγάλη αγάπη», τονίζει ο κ. Στράτος. Αυτός δίδαξε στα παιδιά του τα μυστικά της κατασκευής για τις καμπάνες

και συνεχίζει ακόμα και σήμερα δίπλα τους. Πρώτο στάδιο: το καλούπι. Οι τεχνίτες της οικογένειας εξηγούν πώς μετατρέπουν τον χαλκό και τα υπόλοιπα μεταλλεύματα σε μια εύχρη καμπάνα.

«Το πρώτο στάδιο και το σημαντικότερο βέβαια για τη δημιουργία μιας καμπάνας είναι η δημιουργία του καλουπιού της. Το καλούπι αποτελείται από χώμα (χαλαζιακή άμμος), μπετονίτη και φούμο (χημική σκόνη από κάρβουνο), το οποίο αφού αναμειχθεί προσαρμόζεται σε αλουμινένιες κατασκευές (μοντέλα) για να πάρει το κατάλληλο σχήμα της καμπάνας», επισημαίνει ο κ. Ερρίκος Παυλουδάκης.

Το καλούπι (και μόνο το καλούπι) στεγνώνει σε 15 μέρες. Αφού στεγνώσει προστίθεται γραφίτης (μέταλλο) για να προφυλαχθεί το χώμα. «Στο σημείο αυτό τυπώνονται στο καλούπι τα σχέδια που θα διακοσμούν την καμπάνα, όπως για παράδειγμα διάφορες αγιογραφίες και πρέπει να σημειωθεί ότι όλα γίνονται χειρωνακτικά». Το τελευταίο στάδιο για τη δημιουργία του καλουπιού της καμπάνας είναι το ψήσιμό του στο γκάζι σε χαμηλή φωτιά για τρεις ολόκληρες μέρες.

Το λειώσιμο των μετάλλων

Αφού ολοκληρωθεί επιτυχώς το πρώτο στάδιο περνάμε στο δεύτερο και τελευταίο. «Λειώνει το μέταλλο σε καζάνι το οποίο είναι χαλκός με κασσίτερο σε αναλογία 60-40 ή 70-30, αντίστοιχα. Η αναλογία αυτή των μετάλλων όπως και το πάχος της καμπάνας

καθορίζουν τον ήχο της, ο οποίος είναι πάντα σε βυζαντινές νότες. Η επικινδυνότητα αυτού του σταδίου είναι μεγάλη αν αναλογιστεί κανείς ότι το μέταλλο πρέπει να ριχτεί στο καλούπι όσο είναι ακόμα ρευστό, που σημαίνει ότι διατηρείται στους 1.200 βαθμούς Κελσίου».

Μία μέρα θα χρειαστεί να μείνει το μέταλλο ανάμεσα στο καλούπι και στο μοντέλο για να στεγνώσει και στη συνέχεια να τροχιστεί και να γυαλιστεί ώστε να ολοκληρωθεί η όλη διαδικασία. Η εργασία όμως δεν τελειώνει εδώ. Πριν δοθεί η καμπάνα, από τα χυτήρια Παπαδάκη, δοκιμάζεται κι αν δεν έχει τον σωστό τόνο και τη σωστή νότα καταστρέφεται και ξαναφτιάχνεται.

Καμπάνα ενός τόνου!

«ΣΤΕΛΝΟΥΜΕ καμπάνες σε διάφορες περιοχές του κόσμου, όπου δηλαδή υπάρχουν ορθόδοξοι ναοί. Η μεγαλύτερη καμπάνα ωστόσο που φτιάξαμε ζύγιζε 1.000 κιλά για έναν ναό της Μητροπόλης Κυδωνίας και Αποκορώνου», τονίζει ο κ. Παυλουδάκης.